

ГЛАВА VII.

Характеристика на българската селска кжща.

Първото нѣщо което проличава при българската кжща изобщо и селската въ частности е това, че всички сгради на опредѣленъ районъ отъ поселища сж строени по единъ общъ типъ и кройка; всѣка новострояща се кжща е имала за образецъ построенитѣ преди нея. Това е най-сжщественитѣ белегъ на едно народно творчество: еднообразно повторение, при което се достига до съвършенството на типътъ, и първо условие за установяване на единъ строителенъ маниеръ въ една срѣда. Това явление подчертава хомогенността и еднаквостта на битивия характеръ и народностната принадлежностъ на тази срѣда.

Само по този пжтъ, като сжщевременно тази срѣда бжде запазена отъ безразборното нахлуване на чужди влияния, се е достигнало до уясняването и създаването на онази архитектурна форма на нашата селска кжща, която наблюдаваме въ различнитѣ покрайнини на страната. Така създаденитѣ архитектурни форми израстватъ изъ всѣкидневнитѣ нужди, изъ обичаитѣ и нравитѣ на тази срѣда и се намиратъ въ правдива психологична връзка съ духътъ на последната. Въ такъвъ само случай духовната ядка на тази срѣда най-правилно създава своята материална форма съ която се манифестира. Колкото въ по-чиста отъ странични влияния срѣда се развива този процесъ, толкова по вѣрно и по смѣло може да се говори за стилово индивидуализиране, което е една часть отъ общата битова и народностна култура. Отъ това не следва да се заключи, че изобщо е възможно едно културно самозараждане безъ чуждо влияние, не, но въпроса е тъкмо въ това, че туй влияние трѣбва да бжде съответно и адекватно на градуса на културната концентрация въ тази срѣда, за да укаже правилно и благо-